

6) Det sjette anbringende vedrører manglende begrundelse i strid med begrundelsespligten i henhold til artikel 296 TEUF.

til sagsøgeren og/eller Rådet anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved afgørelsen af, om kriterierne var opfyldt eller ej. Følgelig er optagelsen af sagsøgeren ikke berettiget.

### Sag anlagt den 6. januar 2011 — Sina Bank mod Rådet

(Sag T-15/11)

(2011/C 72/43)

Processprog: engelsk

#### Parter

Sagsøger: Sina Bank (Tehran, Iran) (ved advokaterne B. Mettetal og C. Wucher-North)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

#### Sagsøgerens påstande

- Annullation af punkt 8 i del B i bilag VIII til forordning nr. 961/2010 (<sup>1</sup>), for så vidt angår sagsøgeren.
- Annullation af Rådets beslutning i form af en skrivelse af 28. oktober 2010.
- Det fastslås, at punkt 8 i del B i bilag II til Rådets afgørelse 2010/413/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Iran (<sup>2</sup>) ikke finder anvendelse, for så vidt det angår sagsøgeren.
- Det fastslås, at artikel 16, stk. 2, i Rådets forordning nr. 961/2010 ikke finder anvendelse for så vidt angår sagsøgeren.
- Det fastslås, at artikel 20, stk. 1, litra b), i Rådets afgørelse 2010/413/FUSP ikke finder anvendelse for så vidt angår sagsøgeren.
- Rådet tilpligtes at betale sine egne omkostninger samt sagsøgerens omkostninger.

#### Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Sagsøgeren har til støtte for søgsmålet anført fire anbringender:

1) Første anbringende er, at de væsentlige kriterier for optagelse på listen i henhold til den anfægtede forordning og den anfægtede afgørelse af 2010 ikke er opfyldt med hensyn

2) Andet anbringende er, at sagsøgerens optagelse er i strid med ligebehandlingsprincippet.

— Sagsøgeren var genstand for en ulige behandling henset til situationen for andre iranske banker.

— Sagsøgeren var genstand for en ulige behandling henset til situationen for andre iranske banker optaget på listen både i forordningen og i afgørelsen af 2010.

— Sagsøgeren var genstand for en ulige behandling henset til situationen for »Daftar« og the Mostaz'afan Foundation.

3) Tredje anbringende er, at der er sket tilsidesættelse af retten til kontradiktion og at kravet om en begrundelse for sanktionerne ikke er opfyldt, eftersom:

— sagsøgeren ikke modtog nogen oplysninger fra Rådet med henblik på at gøre sit standpunkt gældende, bortset fra en kort begrundelse på to linjer, som var holdt i generelle vendinger og var upræcis.

— uanset at sagsøgeren har fremsat detaljerede anmodninger om oplysninger til Rådet med hensyn til dens optagelse, besvarede Rådet ikke brevene fra sagsøgeren eller dennes advokat.

— denne situation gør det umuligt at afgøre, om foranstaltningen er velbegrundet, eller om den er behæftet med en fejl.

— beviser fremført mod sagsøgeren skulle have været fremsendt til denne så vidt muligt enten samtidig med eller så hurtigt som muligt efter vedtagelsen af den første afgørelse om at indfryse sagsøgerens midler.

4) Fjerde anbringende er, at de restriktive foranstaltninger tilsidesætter sagsøgerens ejendomsret og ikke er forholdsmæssige, hvilket er i strid med Den Europæiske Unions proportionalitetsprincip, hvorefter en afgørelse skal være forholdsmæssig, eftersom:

— der ikke er nogen sammenhæng mellem det af Rådet forfulgte formål og den restriktive foranstaltning, der blev pålagt sagsøgeren.

— Rådet ikke har identificeret nogen transaktion, som involverer sagsøgeren.

— Der findes andre, mere forholdsmæssige, foranstaltninger mod risikoen for de angivelige iranske »nukleare aktiviteter« og finansieringen af disse aktiviteter.

- (<sup>1</sup>) Rådets forordning (EU) nr. 961/2010 af 25.10.2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af forordning (EF) nr. 423/2007 (EUT 2010 L 281, s. 1).
- (<sup>2</sup>) Rådets afgørelse 2010/413/FUSP af 26.7.2010 om restriktive foranstaltninger over for Iran og om ophævelse af fælles holdning 2007/140/FUSP (EUT L 195, s. 39).

## Sag anlagt den 14. januar 2011 — Nederlandene mod Kommissionen

(Sag T-16/11)

(2011/C 72/44)

Processprog: nederlandsk

### Parter

Sagsøger: Kongeriget Nederlandene (ved C. Wissels, M. de Ree og M. Noort, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

### Sagsøgerens påstande

— Artikel 1 i Kommissionens afgørelse 2010/668/EU af 4. november 2010 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Garantisektionen, Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) annulleres, i det omfang den vedrører Nederlandene og en finansiel korrektion på (i alt) 28 947 149,31 EUR, som er anvendt på udgifter, der er anmeldt for årene 2003-2008 inden for rammen af kvoteordningen for produktion af kartoffelstivelse.

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

### Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Kommissionen har med afgørelse 2010/668/EU anvendt en fast sats på 10 % af de af de nederlandske myndigheder anmeldte beløb, som blev udbetalt fra 2003 til 2008 inden for rammen af de europæiske statsstøtteordninger for kartoffelstivelse. Ifølge Kommissionen udbetalte de nederlandske myndigheder støtten

til producenten af kartoffelstivelse og til kartoffelavleren, før det fulde beløb for minimumsprisen for de leverede kartofler var blevet betalt til kartoffelavleren.

Den nederlandske regering er af den opfattelse, at minimumsprisen var blevet betalt fuldt ud før tildelingen af støtte til producenten af kartoffelstivelse og kartoffelavleren. Minimumsprisen blev betalt dels ved modregning for en del af minimumsprisen med en udestående (privatretlig) fordring af producenten på avleren, dels ved overførsel af den resterende del af minimumsprisen på en (bank)konto, opgivet af avleren.

Til støtte for sit søgsmål har sagsøgeren fremsat fem anbringender.

- 1) Det første anbringende om tilsidesættelse af artikel 7, stk. 4, i forordning nr. 1258/99 (<sup>1</sup>) og artikel 31 i forordning nr. 1290/2005 (<sup>2</sup>), sammenholdt med artikel 5 i forordning nr. 1868/94 (<sup>3</sup>), artikel 11 i forordning nr. 97/95 (<sup>4</sup>), artikel 10 i forordning nr. 2236/2003 (<sup>5</sup>), artikel 26 i forordning nr. 2237/2003 (<sup>6</sup>) og artikel 20 i forordning nr. 1973/2004 (<sup>7</sup>), idet Kommissionen har udelukket visse udgifter fra finansiering, skønt betingelsen for tildeling af præmie og direkte støtte var opfyldt, fordi minimumsprisen var blevet betalt ved modregning og overførsel.
- 2) Det andet anbringende om tilsidesættelse af artikel 7, stk. 4, i forordning nr. 1258/99 og artikel 31 i forordning nr. 1290/2005, sammenholdt med artikel 5 i forordning nr. 1868/94, artikel 11 i forordning nr. 97/95, artikel 10 i forordning nr. 2236/2003, artikel 26 i forordning nr. 2237/2003 og artikel 20 i forordning nr. 1973/2003, idet Kommissionen har udelukket visse udgifter fra finansiering, skønt avlerne kunne råde over minimumsprisen forud for tildelingen af præmie og direkte støtte.
- 3) Det tredje anbringende om tilsidesættelse af artikel 7, stk. 4, i forordning nr. 1258/99, artikel 8 i forordning nr. 1663/95 (<sup>8</sup>), artikel 31 i forordning nr. 1290/2005, og artikel 11 i forordning nr. 885/2006 (<sup>9</sup>) samt ligeledes af retten til forsvar, idet Kommissionen har afvist visse udgifter fra finansiering, skønt den kontradiktoriske procedure som omhandlet i disse bestemmelser ikke blev fulgt for alle de konstaterede forhold, som denne foranstaltning bygger på.
- 4) Det fjerde anbringende om tilsidesættelse af artikel 7, stk. 4, i forordning nr. 1258/99 og artikel 31 i forordning nr. 1290/2005, sammenholdt med artikel 11 i forordning nr. 97/95, artikel 10 i forordning nr. 2236/2003, artikel 26 i forordning nr. 2237/2003 og artikel 20 i forordning nr. 1973/2004, idet Kommissionen har udelukket visse udgifter fra finansiering, skønt betaling af minimumsprisen kunne kontrolleres af det betalende organ på grundlag af regnskabsudskrifter.